

Arrest

nr. 107 095 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Oezbeeks staatsburger van Oezbeekse origine afkomstig uit Zangota. Uw vader was een zakenman die zich ook met politiek bezighield. Hij plande samen met anderen een complot tegen de Oezbeekse staat. In oktober 2011 werden uw vader en zijn medestanders tijdens een bijeenkomst gearresteerd. Een vriend van uw vader kwam uw moeder waarschuwen. Uw moeder maande u aan voorzichtig te zijn. Toen u op een dag in november 2011 thuiskwam, was jullie appartement overhoop gehaald en uw moeder was er niet. U ging naar de burens en vernam dat uw moeder geboeid was meegenomen. U nam contact op met uw oom, die bij de politie werkt. U vernam ook via een vriendin dat mensen op de school waar u studeerde naar u waren komen vragen. Uw oom besloot dat u het land maar beter kon verlaten en regelde uw vertrek uit Oezbekistan. Op 24 november 2011 vertrok u met de trein naar Moskou. Vandaaruit kwam u met een minibus naar Europa.

Op 8 december 2011 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraag. In België leerde u [N.B.] [...], een Afghaan die de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, kennen en u bent religieus met hem gehuwd.

U legde ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document voor.

B. Motivering

U meent dat u in Oezbekistan wordt gezocht omdat uw ouders al verdwenen zijn en men op school naar u kwam vragen en u vreest bij terugkeer voor uw leven. Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u zeer weinig weet en eerder vage verklaringen aflegde over de zaken en activiteiten van uw vader en over de verdwijning van uw ouders. U verklaarde dat u pas na de verdwijning van uw vader door uw moeder op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw vader politiek actief was en een complot tegen de Oezbeekse staat plande. Uw vader was lid van een politieke partij, maar u weet niet welke en evenmin weet u waar de bijeenkomst plaatsvond tijdens de welke uw vader en zijn medestanders werden gearresteerd. Uw moeder werd over de verdwijning van uw vader ingelicht door een vriend van deze laatste, maar van die vriend weet u niet of hij bij dezelfde partij was als uw vader, noch vanwaar hij zijn informatie haalde of wat hij deed. U verklaarde dat uw oom bij de politie werkt en dat deze probeerde om informatie betreffende uw ouders in te winnen, maar voor welke politiedienst hij werkt of wat zijn functie is, kan u niet zeggen. Evenmin bent u op de hoogte van de politieke situatie in Oezbekistan. U verklaarde uw onwetendheid enerzijds door het feit dat uw moeder u de dingen maar half vertelde en door het feit dat uw oom u niets wilde vertellen toen u hem om uitleg vroeg anderzijds (zie CGVS, p. 9-10). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, mag er echter van u verwacht worden dat u, zo gauw u daartoe de mogelijkheid had, via andere bronnen zou proberen bijkomende informatie te verzamelen over het lot van uw ouders, de omstandigheden van hun verdwijning en het risico dat u zelf loopt bij terugkeer. U heeft daartoe echter geen enkele poging ondernomen. U verklaarde dat u zich de telefoonnummers niet kan herinneren en daardoor geen contact kan opnemen (zie CGVS, p. 10). Er zijn echter ook andere manieren of kanalen via dewelke u contact zou kunnen zoeken of informatie zou kunnen vinden over de huidige (politieke) situatie in Oezbekistan. Dit gebrek aan initiatief en interesse is zwaarwichtig te noemen en tast dan ook uw algehele oprechtheid aan.

Verder moet worden opgemerkt dat onze onderzoeksdienst Cedoca met betrekking tot de politieke activiteiten of de verdwijning van uw vader geen informatie heeft kunnen terugvinden en aldus kon via deze weg alvast geen bevestiging van de door u afgelegde verklaringen gevonden worden.

Voorts moet worden opgemerkt dat u zelf u ook geen enkele document neerlegt dat verband houdt met de door u aangehaalde problemen en op die manier de door u afgelegde verklaringen zou kunnen staven, noch enig identiteitsdocument.

Tot slot blijken uw verklaringen met betrekking tot de door u afgelegde reisweg tot in België evenmin overtuigend, waardoor bijkomend afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart u niet te weten door welke landen u tussen Moskou (Russische Federatie) en België heeft gereisd omdat u te gestresseerd zou zijn geweest om op de weg te letten; geeft u aan dat u tussen Moskou en België wel voorbij grensposten bent gereden, maar dat u nooit gestopt bent; dat u geen reisdocumenten had voor het traject Moskou-België en dat er evenmin afspraken werden gemaakt in geval van controle. Gezien de precaire omstandigheden waarmee een dergelijke clandestiene reis gepaard gaat en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen ervan, is het weinig aannemelijk te noemen dat u zo weinig concrete informatie kan geven aangaande het door u afgelegde traject tot in België en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat de minibus waarmee u reisde aldus bij geen enkele grenspost zou zijn gestopt, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg verzwijgt.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat zij zeer weinig weet en eerder vage verklaringen aflegde over de zaken en activiteiten van haar vader en over de verdwijning van haar ouders. De verzoekende partij betwist dit en stelt dat zij wel informatie had over de winkels van haar vader evenals zijn feestzaal, die in beslag genomen werden. Zij werd over de arrestatie van haar moeder ingelicht door een buurvrouw. Zij weet inderdaad weinig van de politieke activiteiten van haar vader.

De bestreden beslissing stelt: *"Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, mag er echter van u verwacht worden dat u, zo gauw u daartoe de mogelijkheid had, via andere bronnen zou proberen bijkomende informatie te verzamelen over het lot van uw ouders, de omstandigheden van hun verdwijning en het risico dat u zelf loopt bij terugkeer. U heeft daartoe echter geen enkele poging ondernomen. U verklaarde dat u zich de telefoonnummers niet kan herinneren en daardoor geen contact kan opnemen (zie CGVS, p. 10). Er zijn echter ook andere manieren of kanalen via dewelke u contact zou kunnen zoeken of informatie zou kunnen vinden over de huidige (politieke) situatie in Oezbekistan. Dit gebrek aan initiatief en interesse is zwaarwichtig te noemen en tast dan ook uw algehele oprechtheid aan."*

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij via een Oezbeekse familie in België poogde inlichtingen in te winnen met betrekking tot haar ouders, maar er niet in geslaagd is. Dit is geen weerlegging van het

motief van de bestreden beslissing waar verzoekster stelt dat zij geen contact kon opnemen. Deze a posteriori gewijzigde uitleg overtuigt niet.

De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat verzoekster geen identiteitsdocument voorlegt, noch enig document dat de aangehaalde feiten zou kunnen staven. Terecht stelt de bestreden beslissing ook dat het relaas over de reisweg van verzoekster niet overtuigt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS